

دمی پای در ددل دو هنرمند استان

آرزوهای حک شده بر چوب

مرئضوی

بوی چوب، بوی زندگی، این جا درست همان جایی است که فضایش زنده ات می کند، قدم در نمایشگاه که می گذاری این بوی چوب است که تو را مسحور می کند و تو باید عاشق باشی تا بتوانی جان بخشی به جسم بی جان تک درختانی که روزگاری در سایه سار آن ها آرام می گرفتی. این جادستانی نقش آفرینی می کنند که تنها عشق به چوب و دنیای روح نواز آن است که زندگی را برای شان معنا می بخشد.

«حید محمدی» و «سمانه سعادت‌مند» استاد و شاگردی هستند که سال هاست با چوب نقش آفرینی می کنند و یکی ساز را بهانه کرده است برای زیستن و دیگری نقش دادن به پیکر بی جان چوب را. دمی همراه شیدم با این دو در فضایی دیگرگونه و سخن گفتیم از دنیای پر رمز و راز چوب و آرزوهایی که بر آن حک شده است.

چطور شد که به این هنر روی آوردید؟

محمدی: به واسطه این که پدرم اهل شعر و موسیقی بود از همان دوران کودکی به ساز علاقه مند شدم و قبل از این که شروع به ساخت ساز کنم نوازندگی می کردم. البته در کنار آن همیشه این سوال که چگونه یک ساز صدا می دهد و یک چوب تبدیل به موسیقی می شود در ذهنم وجود داشت و دوست داشتم این کار را تجربه کنم و در نهایت برپایی مغازه ای در این راستا به کمک برادر مرحوم «حنیف محمدی» که از هنرمندان عرصه موسیقی استان بود و مراجعه افراد برای ترمیم ساز، مرا به کسب تجربه ساخت سازهای متفاوت و متنوع علاقه مند کرد.

سعادت‌مند: به عشق یاد گرفتن ساخت ساز در این وادی قدم گذاشتم و به واسطه این که تعداد افراد شرکت کننده در دوره آموزشی ساخت ساز در اداره کل فنی و حرفه ای به حد نصاب نرسید، در دوره آموزشی معرفی شرکت کردم و

کم کم منبت را هم نزد استاد «طرافت کار» آموختم. خوشبختانه در این مسیر به واسطه آشنایی با استادم «حید محمدی» به آرزوی دیرینه ام که فراگیری ساخت ساز بود، رسیدم.

ذات هنر خلق کردن است، از نگاه شما چه تفاوتی میان دنیای چوب با دیگر هنر ها وجود داشت که در این وادی قدم گذاشتید؟

محمدی: ساز تمام نیازهای احساسی آدم را از دیدن، شنیدن و لمس کردن گرفته تا احساساتی که نتوان با هنر دیگری مقایسه کرد مثل افزایش حس شادی و غم نشان می دهد. به نظرم هیچ اثر هنری به اندازه ساز نمی تواند با انسان ارتباط برقرار کند ضمن این که ذهنیات یک هنرمند را می توان روی اثر هنری به اندازه ساز نمی تواند هنری هزاران هنر دیگر تراوش می کند و این در ذات آن وجود دارد و تنها نیاز به استخراج دارد. آرزو دارم یک نمونه از تمام سازهای موجود در جهان را بسازم و در دوران پیری موزه ای به جا بگذارم که تمام سازهای جهان در آن وجود داشته باشد.

سعادت‌مند: چوب گرم است و روح دارد. کار با چوب مرا خسته نمی کند. تنوع موجود در آن برایم بسیار جذاب است به گونه ای که به نظر می رسد با چوب نقاشی می کنم.

مدرسانی که به شیوه غلط آموزش می دادند هنوز هم به کار خود ادامه می دهند و این بدترین معضل موسیقی استان است

وضعیت آموزشگاه های هنری در عرصه موسیقی و معرفی استان را چگونه می بینید؟چند از آموزش ها درست و اصولی است؟

محمدی: اگر ۱۲ سال پیش می خواستم نمره ای به وضعیت آموزش موسیقی در استان بدهم از ۱۰۰ نمره، ۲، ۴ نمره بیشتر نمی دادم هر چند از آن به بعد می توان گفت خیلی ها در استان به شیوه مناسب آموزش دیدند اما هنوز هم بسیار زود است که بگوییم در این عرصه ارتقا پیدا کردیم زیرا مدرسانی که به شیوه غلط آموزش می دادند هنوز هم به کار خود ادامه می دهند و این بدترین معضل موسیقی استان است زیرا نظارتی

روی این مسئله نیست و برخی افرادی که مسئول این کار هستند خودشان به آموزش غلط می پردازند و این باعث می شود که این مسئله اصلاح نشود. هر چند استادان خوبی داریم که در مقوله آموزش دادن و فراگیری درست و اصولی این هنر کارنامه خوبی دارند اما از آن جایی که افراد بی تجربه و با تجربه کنار هم فعالیت می کنند و کسی نیست که آن ها را از هم جدا کند، هنوز مشکلات ادامه دارد.

سعادت‌مند: کم کاری برخی آموزشگاه های هنری فعال در عرصه صنایع دستی در حوزه آموزش باعث می شود هنر جوان این هنر را به صورت سطحی فرا بگیرند. از سوی دیگر پایین بودن سطح اطلاعات مدرسان از دیگر نقاط ضعفی است که در آموزش ها مشهود است.

استقبال از نمایشگاه را چطور دیدید؟

محمدی: برایم جالب بود که چطور از نمایشگاه این همه استقبال شد و به نظرم فوق العاده خوب بود. سعی من این است که با برپایی نمایشگاه قدم کوچکی برای معرفی سازهای ایرانی بردارم. اشتیاق بازدیدکنندگان به واسطه فراگیری نکات جدید و افزایش اطلاعات موسیقایی آن ها از دستاوردهای این نمایشگاه برایم بود. **سعادت‌مند:** با این که تبلیغات آن چنانی انجام نگرفت اما استقبال خوب بود و

کند و اطلاعات غلط را گسترش دهد. برپایی نمایشگاه اولین و مهم ترین قدمی است که باید در زمینه بسط و گسترش هنر اصولی و درست برداشته شود و هیچ چیزی را نمی توان با آن مقایسه کرد.

احساس می کنم هنرمندان بزرگ در کل کشور در انزوا هستند و این که هنرمندان شاخص اقدام به برپایی نمایشگاه نمی کنند به نظر می رسد به سیاست های دولت برمی گردد. چرا باید یک هنرمند شاخص و شناخته شده در گیر پیچ و خم های اداری شود در حالی که بررسی آثار و ارائه مدارک مستند برای برپایی یک نمایشگاه، مربوط به هنرمندان ناآشناخته است. به نظر می رسد تعداد اداراتی که واقعاً حامی هنرمندان هستند کم است. **سعادت‌مند:** فروش آثار هنری در دل نمایشگاه زمینه ساز ایجاد انگیزه برای هنرمند می شود اما در نمایشگاه های صنایع دستی آثار هنری به فروش نمی رسد و بیشتر آن چه که جنبه کاربردی دارد مورد استقبال قرار می گیرد.

مهم ترین مشکلات پیش روی فعالان این عرصه چیست؟

محمدی: خیلی سخت است که از مشکلات بگویم و به نظر می رسد باید از حسن ها بگویم زیرا حسن ها انگشت شمارند و به اندازه ای در مشکلات زندگی کرده ایم که درک نمی کنیم وظیفه یک اداره در قبال یک هنرمند چیست. به عنوان مثال اداره ای همچون میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری چند درصد مشکلات صنعت گران را برطرف کرده است و باید از صنعت گران پرسید که چند درصد آن ها از این مجموعه رضایت دارند یا حوزه هنری و انجمن موسیقی استان چه مسئولیتی دارند؟! **سعادت‌مند:** وقتی به شکل شخصی فعالیت می کنیم مشکلی وجود ندارد اما زمانی که سر و کار هنرمندان به ادارات می افتد مشکلات آغاز می شود و کوچک ترین حمایتی از جامعه هنری در قالب ارائه تسهیلات و بیمه نمی شود و به نظر نمی رسد این انتظار زیادی از یک نهاد دولتی باشد.

کم کاری برخی آموزشگاه های هنری فعال در عرصه صنایع دستی در حوزه آموزش باعث می شود هنر جوان این هنر را به صورت سطحی فرا بگیرند

همین که در این میان حتی ۲ نفر به این هنر علاقه مند شوند یک قدم در عرصه هنر در این شهر جلورفته ایم.

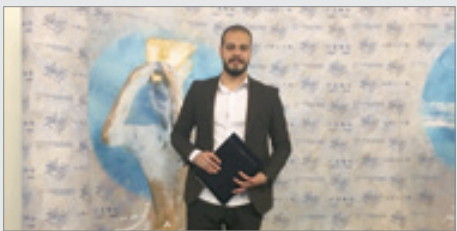
نمایشگاه ها تا چه اندازه در هویت بخشی به جامعه هنرمندان نقش دارند و این مقوله تا چه اندازه در استان محقق شده است؟

محمدی: نخستین قدمی که در زمینه معرفی هنر می توان برداشت برپایی نمایشگاه است، البته قبل از آن باید کسانی که نمایشگاه دایر می کنند، امتحان خود را پس داده باشند نه این که هر فردی با هر توانایی نمایشگاهی برپا

گفت و گو

کارگردان اثر برگزیده تئاتر فجر:

مسئولان سلیقه ای بر خورد نکنند

مرئضوی: انتخاب اثر نمایشی «دایک» به نویسندگی «هیواریانی» و کارگردانی «حامد عالمی پور» به عنوان اثر برگزیده بخش ۴۰ سالگی سی و هفتمین جشنواره بین المللی تئاتر فجر فرصتی را فراهم آورد تا گویی کوتاه با کارگردان جوان این اثر داشته باشیم.

چطور به جشنواره سی و هفتم فجر دعوت شدید؟

جدا از این که ما در بخش «ایران یک» جشنواره فجر شرکت کردیم، دبیرخانه بیست و یکمین جشنواره ملی تئاتر فتح خرمشهر هم اثر نمایشی «دایک» را به عنوان اثر برگزیده این جشنواره برای شرکت در بخش ۴۰ سالگی فرستاد و در نهایت این اثر به بخش ۴۰ سالگی جشنواره راه یافت.

سطح جشنوار در چطور دیدید؟

در این بخش ۲ اثر حرفه ای در بخش های «بین الملل» و «ایران دو» حضور و با یکدیگر رقابت داشتند. با این که چند کار بیشتر ندیدم اما می توانم بگویم سطح جشنواره از همه جهت خوب بود. **دایک، چه ویژگی داشت که توانست نظر داوران را جلب کند و در زمره آثار برگزیده قرار گیرد؟**

به نظرم ویژگی که باعث شد اثر در جشنواره تئاتر خرمشهر و فجر دیده شود ریسک پذیری آن بود. در واقع بازه زمانی سبب شد دوباره در متن و شیوه اجرا بازنگری کنیم. کار گروهی ما موجب شد به ایده هایی برسیم که علاوه بر نو بودن قابلیت ریسک پذیری بالایی دارند.

با این که برخی هنرمندان بخورد به ما لطف داشتند و می گفتند اثر در حدی نبود که به جشنواره فجر راه پیدا کند اما می خواهم این جا بگویم بعد از اجرای عمومی، از اردیبهشت ۳ ماه به طور مستمر تمرین کردیم و طی ۳ ماه تمرین کار تغییرات اساسی پیدا کرد و کاری کاملاً متفاوت ارائه کردیم.

فکر می کردید آثارتان برگزیده شود؟

باید بگویم در عرصه تئاتر برای دیده شدن فعالیت نمی کنم بلکه دغدغه من تئاتر است و دوست دارم تئاتر کار کنم. تیم ما نیز نه به دنبال عنوان است و نه دیده شدن، ما فقط دوست داریم تئاتر با کیفیت کار و به تئاتر حرفه ای دست پیدا کنیم.

چه در خواستی از مسئولان دارید؟

درخواستم از مسئولان این است که سلیقه ای برخورد نکنند و همه را به یک چشم نبینند، ضمن این که اگر کسی در جشنواره ای جایزه نمی گیرد دلیل بر بی ارزش بودن کارش نیست. متأسفانه این رفتارها وجود دارد در حالی که انتظار می رود هنرمند را به خاطر هنرش قبول داشته باشند نه به خاطر کسب عنوان.

نهادهای ما بودجه های فرهنگی بسیاری دارند که برخی از آن ها بودجه های شان در پایان سال برگشت می خورد، در حالی که می تواند به همه شاخه های هنری تریق شود.

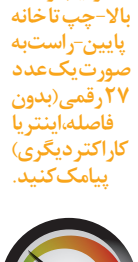
سودو کو

هر روز

■ **قانون:** ارقام ۹ تا ۱ را در خانه های خالی بنویسید طوری که در هر سطر، در هر ستون و در هر مربع ۳ در ۳ هیچ رقمی تکراری نباشد.

برای ارسال پاسخ و شرکت در مسابقه، ارقام سطر های اول و دوم و سوم از هر سودو کوئی حل شده را به تر نیب تا خانه بالا-چپ تا خانه پایین-راست به صورت یک عدد ۲۷ رقمی (بدون فاصله، اینتر یا کاراکتر دیگری) پیامک کنید.

حرفه ای هاو مدعیان سودو کو درجه دشواری هر سودو کو، زمان حل شان را پیامک کنند. مثال: متوسط ۰۰:۱۲:۲۰

جوایز نقدی و غیر نقدی هفتگی

لذت سرگرمی

پاسخ صحیح هر سرگرمی، یک شانس قرعه کشی قرعه کشی و اسامی برندگان، شنبه هر هفته

اگر به کمک نیاز داشتید، وب سایت را ببینید...

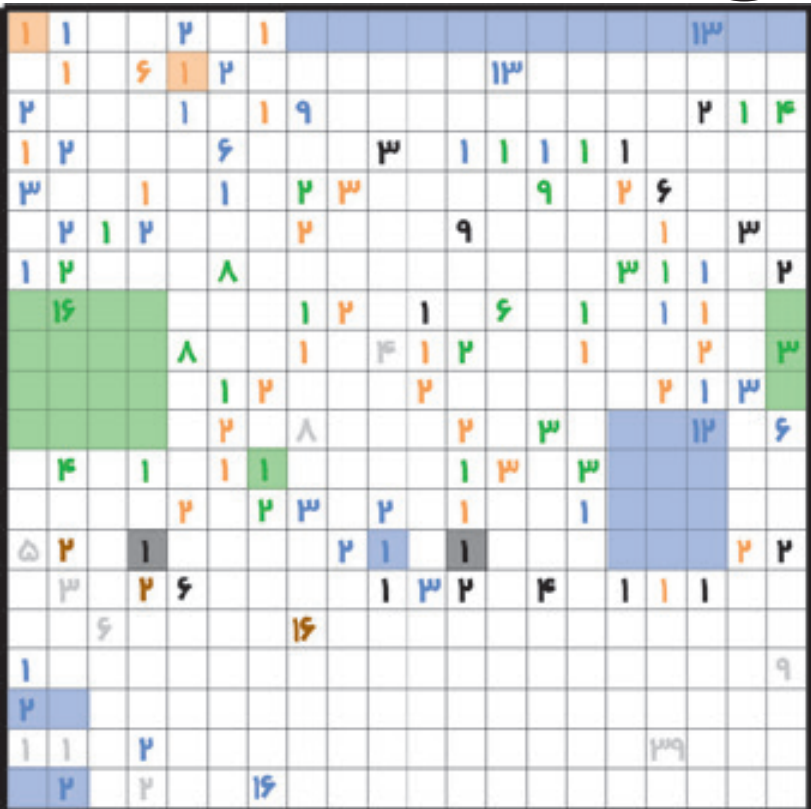
مهلت پاسخ دهی قبل از صبح جمعه تمام است

• محمد مهدی رنجبر

یادآوری می کنم که مهلت ارسال پاسخ صحیح تمام مسابقات امروز، از ساعت ۲۴ جمعه به «صبح جمعه» تغییر پیدا کرده است. چون تعیین برندگان باید ظهر روز جمعه انجام شود تا روزنامه ای که روز شنبه مطالعه می کنید تا عصر جمعه آماده

برای ارسال پاسخ و شرکت در مسابقه، دو تا از اجزای تصویر این معمارا در متن پیامک تان نام ببرید.

با کشف چارچوب هایی که عددشان مساحت شان را تعیین می کند، تصویر مخفی را کشف کنید. اگر کمک بیشتر لازم داشتید، این نشانه را با تلفن همراه اسکن کنید یا «راهنما» را در 1sargarmi.ir ببینید.

نقش یاب چارچوب

پنج شنبه ها

■ قوانین:

۱. هر عدد باید داخل یک چارچوب «مربعی» یا «مستطیلی» به رنگ خودش قرار بگیرد.

۲. اعداد تعیین می کنند که مساحت چارچوب شان چند واحد باشد.

۳. چارچوب ها باید دقیقاً روی خطوط شرطنجی زمین رسم شوند.

۴. چارچوب ها با هم تداخل ندارند و روی هم نخواهند رفت.

۵. وقتی تمام چارچوب ها تمام سطح معمارا پر کردند، درون هر چارچوب را با رنگ عددش پر کنید تا تصویر کشف شود.

۶. چارچوب های خاکستری را بدون رنگ بگذارید.

برای درک بهتر قوانین، نمونه حل شده زیر را با دقت بررسی کنید.

■ پیشنهاد می شود که:

۱. قبل از این که جای هر چارچوب را قطعی کنید، دلیل «منطقی» تان را برای این کار با خودتان مرور کنید.

۲. زیاد ریسک نکنید! ممکن است با حدس زدن به پاسخ نزدیک شوید اما این هم ممکن است که بایک حدس اشتباه، به اشتباهات دیگری بيفتید.

۳. برای حل معما از مدادر مویاک کن مرغوب استفاده کنید.

۴. در آغاز سراغ قم های یک برود که چارچوب کوچک شان قطعی است. گاهی هم چارچوب اعداد بزرگ را (به دلیل موقعیت خاص شان) راحت می توان تعیین کرد.

۵. یادتان باشد چارچوب اعداد ۳ و ۵ و ۱ و ۷ و ۱۳ و ۱۷ و... همیشه به شکل «یک مستطیل بلند» است که عرض یک واحد است.

۶. اگر پاسخ های متفاوتی برای یک معما پیدا کردید، مطمئن باشید که جایی از کارتان غلط بوده است. چون هر معما فقط و فقط یک پاسخ صحیح دارد.